

[Finansministeren.]

lems parti er repræsenteret, at rejse en stor diskussion her i salen om pristallet, dets forfalskning, om det pristal, som ingen tror på, hele den rømsse, som er gentaget ved den ene lejlighed efter den anden. Jeg skal derfor ikke gå videre ind på det ærede medlems betragtninger omkring pristallet, men henvise til, hvad der herom er anført i fremsættelsestalen, og til mine tidligere bemærkninger.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om stillingen for københavnske tjenestemænd, hvis forhold var så ringe, at konerne måtte gå ud på arbejde. Det ærede medlem henviste her bl. a. til den så berømtlige billedreportage i „Billedbladet“ om de „lidende“ politifolks koner, som er rykket sammen for at klare deres elendighed i fællesskab. Hvis jeg var politimand, ville jeg have ladet være med det, der er lavet dér; for at sige det rent ud: det pynter ikke, og jeg tror, at politietaten heller ikke synes det. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at den del af statens tjenestemænd, som, uanset hvad den kan mene om det faktiske lønniveau, den står på, dog ligger i den bedste ende for denne brede gruppes vedkommende, opererer på en sådan måde som sket er. Jeg synes heller ikke, man kan være synderlig tjent med, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen støtter sig dertil ved en lejlighed som her i dag. Det ærede medlems henvisning til, at den forbedring af alders- og invaliderentemodtagernes stilling, som er antydet af socialministeren, skulle være en argumentation for en forbedring lønmæssigt for alle, har overhovedet intet på sig. Det, som socialministeren mig bekendt har ladet forstå, at han vil stille forslag om, er, at den regulering efter pristallet, som alders- og invaliderentemodtagerne ifølge lovgivningen først skal have den 1. april næste år, gennemføres pr. 1. oktober i år, eller med andre ord, at den pristalsregulering, som efter alders- og invaliderentelovgivningen skal ske en gang om året, i stedet for skal ske hvert halve år eller, i hvert fald for indeværende års vedkommende, to gange i stedet for een gang. Det er det, der er tale om, men deri kan det ærede medlem ikke finde nogen argumentation for en generel forhøjelse af samtlige lønninger, hvad det ærede medlem var inde på.

Jeg skal ikke gå ind i en detaildiskussion om den ene eller den anden gruppes lønforhold. Det vil ligge langt fra mig at fremsætte den påstand, at de lønninger, som staten yder, er af en sådan fantastisk højde, at dens tjenestemænd lever i vellevned derved. Det være også langt fra mig at påstå, at der ikke for store grupper af tjenestemænd — og

ikke mindst for hustruerne — er et stort arbejde og megen omtanke forbundet med at få indtægterne til at slå til. Dette forhold gælder ikke blot for tjenestemændene, men for store dele af den danske befolkning. Det ville i den situation, hvori vi står i øjeblikket, ikke mere end et par år efter tjenestemandsløvens revision, efter min opfattelse være urigtigt, om man gennemførte forskellige foranstaltninger for enkelte grupper med det resultat, at hele det fletværk, som lønningsloven er, løb op, med det resultat, at vi kom ind i en uoverskuelig udgiftssituation for staten. Derfor har jeg taget det standpunkt, at den regulering, som skal gennemføres ved denne lejlighed, og som jeg efter de fremførte synspunkter må finde rimelig, kan ske på reguleringstillæggets, reguleringsportionernes grund, og jeg har foreslået en bestemt fremgangsmåde i så henseende.

Jeg har haft den tilfredsstillelse — jeg kan også sige glæde —, at alle fire tjenestemandsgangorganisationer, uagtet de kunne ønske yderligere forbedringer gennemført og havde videregående krav, alligevel i sidste instans under forhandlingernes forløb er enedes med mig om det forslag, som her foreligger. Jeg anser det for at være væsentligt og afgørende og håber, at det forslag, som på denne måde har opnået tilslutning fra de ansvarlige ledelser af tjenestemandenes organisationer, også må kunne gennemføres her i det høje ting. Jeg håber, at den mere eller mindre principielle deklaration, som for en række spørgsmåls vedkommende er fremsat af forskellige ordførere, skal opfattes som udtryk for noget principielt ønskeligt, som man egentlig er tilhænger af, men jeg går ud fra, at vi samtidig i dette høje ting kan være enige om, at det, vi for et par år siden har givet vor tilslutning, må vi føre videre, indtil det tidspunkt kommer, da generelle ændringer skal foretages. Derfor tillader jeg mig at udtale håbet om, at der — trods kritiske bemærkninger overfor principper og overfor faktiske forhold fra forskellige ordføreres side — under den udvalgsbehandling, som nu skal finde sted, må findes den fælles basis for gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Karl Olsen: Den højtærede minister vendte sig mod mine udtalelser om forliget, der var sluttet mellem den højtærede minister og organisationerne. I denne forbindelse vil jeg gerne spørge: Mener den højtærede minister, at et forlig, der er sluttet mellem finansministeren og organisationerne, skulle være i den grad bindende for rigsdagen, at det ikke var muligt at fremføre synspunkter,